

TRENDS

Põgenejad.

Tuuled katsid müriinal maid.

Madalalle randliivale tulid kolm meest, tusest. Nende nägudel segunes hirm kurbusega, nende kondisid kehis oli ühine püüe - põgenda katkutõbiste maalt.

Katk ja surm kaelnustasid inimesi, ag nii et need tardusid pruunideks või hullusid nähes hirmsaid nõia-keeriseid. Inimesi jooksis metsades. Kuuta sil võis näha nende punaseid silmapaare Madudevõsas, mis oli nende armsaim kogumipaik. Sääli istusid nad sätendavail silmil, hulludena pimedais öis. Neid suri palju haiguse lõppjärgul, neid kogus juure.

Randliival hargnes paatide rida. Ühe neist lohistasid mehed merre ja istusid sõudepinkele. Nad valmistusid põgenema - ainukesed tarved kogu rannikul. Juba kargenesid rannast nende kõhnad kehad, kuid rida paate oli ju jäänd liivale ja tagasi sõudsid mehed. Pikil koivil jooksid nad paatide juure, lohistasid need lainete ääre ja tõukasid suure hooga meripinnale, kus nad süstadena läbistasid lainete harju. Oli hävitatud võimalus tõbistele sõita merele.

Madudevõsas oli märgat seda toimingut. Tõbised kriiskasid, et pruuniks angumudki tuksatasid. Uuesti kriiskasid hullud ja hüppasid madudevõsast ranna poole.

Hirmu vastel sõudsid mehed paadi kaldast. Kivi, visatuna katkutõbise käsist, jäi teravnurgaga pähe kinni ühele peadimeestest. See vajus üle serva merre, pea ees, milles nurgeti kivi. Sügavamalle küüru tõmbusid põgenevate meeste kehad, kes sõudsid vastu tuulist hommiktaevast.

—i—

E e l t u l e v a k s e m a d e p ä e v a k s .

A. Treks.

Neljandat üleriiklist emadepäeva pühitsedes 13. mail a. a., sunnib meid ette mõtlema, mida suudame teha sel tähtsal sügavamõttelisel päeval - ennast selgava ja lõpmata vägevakandja armastaja emale. Olles teadlik emade raskesit töist, nende lõpmatu armastusist j. ne. Seda enam kohustab see päev meid kõik tänutundes oma ema ette astuma, temale kiitust ja tänu ütleva, soojasõdamega ja töövaimustusega arusaama tema toimingule, vabastades ema vähemalt sellest süü-
pääva askeidusist.

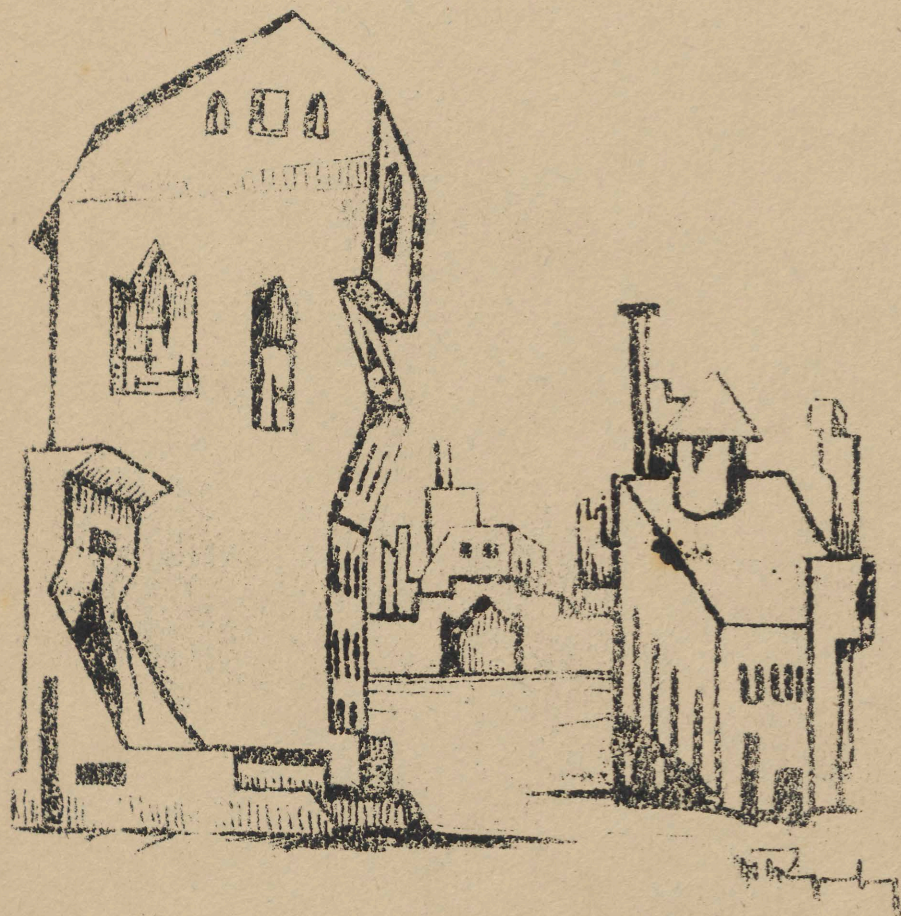
Enne enesahvardamist, kannatamist ja tõetasmis ei anna
meie küll kuidagi tasuda ja seda ka ema ei nõua ega oota.
Kuid aidata, tööatida j.n.e. teda raskel ajal ja toetama-
guil, aundame.

Elu siht annab temale jõudu ja suurendab tema armastust - tema armastust ka süal, kus kõik teised lapsed seda vihkaks on muutunud. Kui sagedasti lähivad lapsed kodust, jättes kurbust ja südamevalu oma vanemalle - talle ja kasvatajale asemel hinguvad ilmas ringi ja hädasuranil pööravad oma koju tagasi. Jaa on neid valmis tagasi kihutama aga ema on see, kes neid vastu võtab. Nii ütleb kirjanik: "Ei leidu mingit inimlikku armastust, mis sel kombel muutmatuks jääb nii õnnes kui õnnetuses, aus ja hädas, mis sel kombel kõik peidab, kõik loodab ja kõik kannatab, kui ema armastus. Angelika on, keda kutsutakse armastuse kodu - ema süda. Õnnelikud need, kel puudub kodu, kes ei tea ega tunne missugune armastus on kodu. Sääpärast kel on kodutunne, aukartust ja armastust oma kodu vastu ära katkesta, mis seob sind hõlliga. Oieti lapsukesel kodu ei ole mitte nolja seina vahel, vaid vanemate südameis on nende puhkepaik ja kodu.

Sagedasti unustame aga oma kodu.....ema.....hakkame tundma tunda alles siis kui ta meilt seest on lahkunud, nagu päike, mis vilja suureks kasvatanud ja lahkunud. Selle kohta ütleb meie parem lauletaja:

So käe oma õhtjilt kaknu
Ja sälgä tõstnu toobripuud,
So käsi lehmas, peni laknu,
So oma poig ei anna suud!

Usun, et kõik selle päeva tähtsusest armastuse ja oma emale sel päeval meelehääda tette. Paljudel ei ole võimalus sel suupäeval oma emaga kokku saada, siis võite omatigi südamelikud sõnad paberile panna ja saata emale. Katke emade rinnad valgete lilledega, mis olaks tunnimärgike, et laste südamed on seotud oma südamega. Nii kui ema uuristab oma vaimeilise kuju, oma kõlblise iseloomu oma lapse hingesse nõuda, et seda kuju ei saa välja võtta, enne kui hing ihast lahkeb, nii peak ka ema armastus püsima ja jääma meie hingesse kuni surmani.

Juimene see olgu tühine maapääl. Rühaduse krahastus, s. o. pühadus,
keda ükski ei kirjvitaks.

See on aga, mis inimesele annab ta väärtuse. "Juimene, kes
töötab, ilmutab oma keha, ilmutust, kes töötab teise hääle, ka
hinge ilmutust."

See olgu meie ideaal.

A.S.

Mälestus Rukkilillist.

Loomingu õitest mõrretavat kavalat töid sa tulles.
Looke looritses ja küllekupp lõhnas.
Vaadeldas siin Sulle leidisin end taevaste algul.
Sinises kõlõidis tulla sa ja kanna töid kaks kattu,
kaks taevast, sügavat kumerat peergilt.

Ligimesin Sulle ihaldat soovil; olla liblik, kol luba
juba nött Rukkilille kearikast!
Olla ja vaadelda kahe sinisilmaega hallide -
ekside, uppude Su sinisõrre!

Juubeldes trallitab kaal: Eifika Sind nimetada
luba; sulgeda Su kreetri tahes juba
hulil palavail.
hulil jannevail.

muustada maa ja taeva viiruks, Paradiisi
sõiduks võtta Sinu tiiruks!

O.S.

Ahirvars ja tema mälestused.

1921.a. sügisel.

Ahirvars on sarnane Egypti püramiidile, nii ehituselt kui tähtsusest. Ehitasid neid mõlemaid orjad. Egüptis ehitati sundijate kepi all, meil vaba orja poolt. Püramiidi ehitasid tuhanded, ahju üksikud.

Püramiidi ehitati, et sinna peita laipu, - ahju, et lustada, soojendada noori vallatuid ja vanu tudisevaid.

Eks soojendanud su leek orjade väsinud nägusid, kui nad külma talvest näljaselt ja väsinud pöörsid puuveest või killavoorist, rehepeksult mõisas ehk veskilt sügisese niiske ja rõksusega.

Leelõukal podises kõrdipada. Nälgijad lapsed jooksid kilgates ahjuumber ja tikkusid sõrmil patta.

Päevatööst väsinult istus vanake hallpää hingitseva ahjurinna ette ehk soendas end "gummil", vestis juttu oma nooruse päevist. Säädis piipu ja säädis sõnu: "Oli kord aeg-... Oi, siis oli ta alles veel keegi, kes kergel sammul rõõmsal palgel võis jooksta, hõisata ja pillerkaaritada!....."

Nooremehena jahil karuga võidelnud, külast hunte metsa-kihutanud, vargapoiss tagasjäänud, üleküla poistega maadelnud jne. jne. Lood, mis otse nõretavad heroismist.

Vanake jutustades noorepõlve juhuseid, muutub ise nooreks..... lahtiste silmaga kujutelles vaid helgeid päevi. Viivuks katkes jutt. Ei, ei ta pole veel sugugi lõpetanud, aga koguni mitte tukkuma jäänd. Ei. Ta mõte tõstab aeglaselt, "need mõtted, need mõtted, nad liiguvad kui ta vanake isegi - pikka, pikka!....."

Ta mälestab isegi oma abiellu karjääri algust - sääl kuskil Pihlaka õitse ajal. Esimest korda sügavaim lähendus, - nooruse narmused teevad vana edevaks ja pentsiks, mille eest vanalt emakeselt tõrelda saab.

Siis leiab, et ennem kõik ilusam, tugevam ja elavam on, nüüd aga..... ohkab vana ja pää laskub.

Ahirvarrel ja vanal pihlakal on palju, palju jutustada, siinjuures manitseb vanake edevat pihlakat, kes liig värvilise kevadrüü selga tõmmanud. Mõnikord külastab neid parv linnukest, see on kui Pihlak valminud kobarail veretab. Ja liblikad putukad upitades endid tolmule merre.

Siis kohistab lõunatuul, suudeldes õisikuid; "Aevad,
Kevad!"

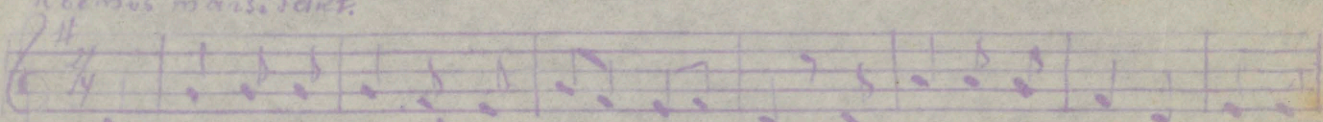
Hämarail sügisõhtuil külastab neid öökulli kontsert,
mis tarretama paneb inimverd suuril südame soenil.

Sügisvihmane tuul hulub ja nutab pisardes märjaks
Pihlakeid ja kive.....

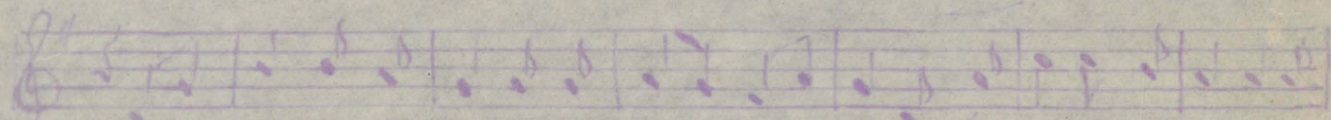
C.S.

Noorte karskustlaul.

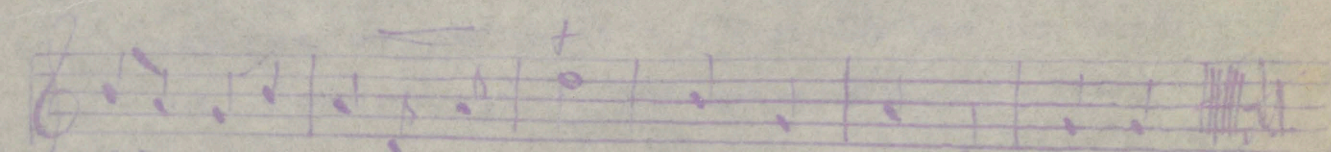
Noorus marsitakt.

1. Me o le me kap-sol des-ti-maa, mis ka l vi kangelas ve-ri.
2. Siin oled, müüga ja mõttega - me rahvad vaima võitlea.

Me tahame koduli kas-rada-da ja siin-ga seaduse
Põld loxab, niisutet riigi-ga, laul karkub võidu

Sin-ni maa mille ka-r-sid u-hul me ri
tunle-go 'ei asjata ole te hestlend.

3. Me rume noored karskeld.

me juukses on punapäise.

Me tahame: läitugu lootused!

Alaka inimesed ja tõrked, a rakked-meik teid:

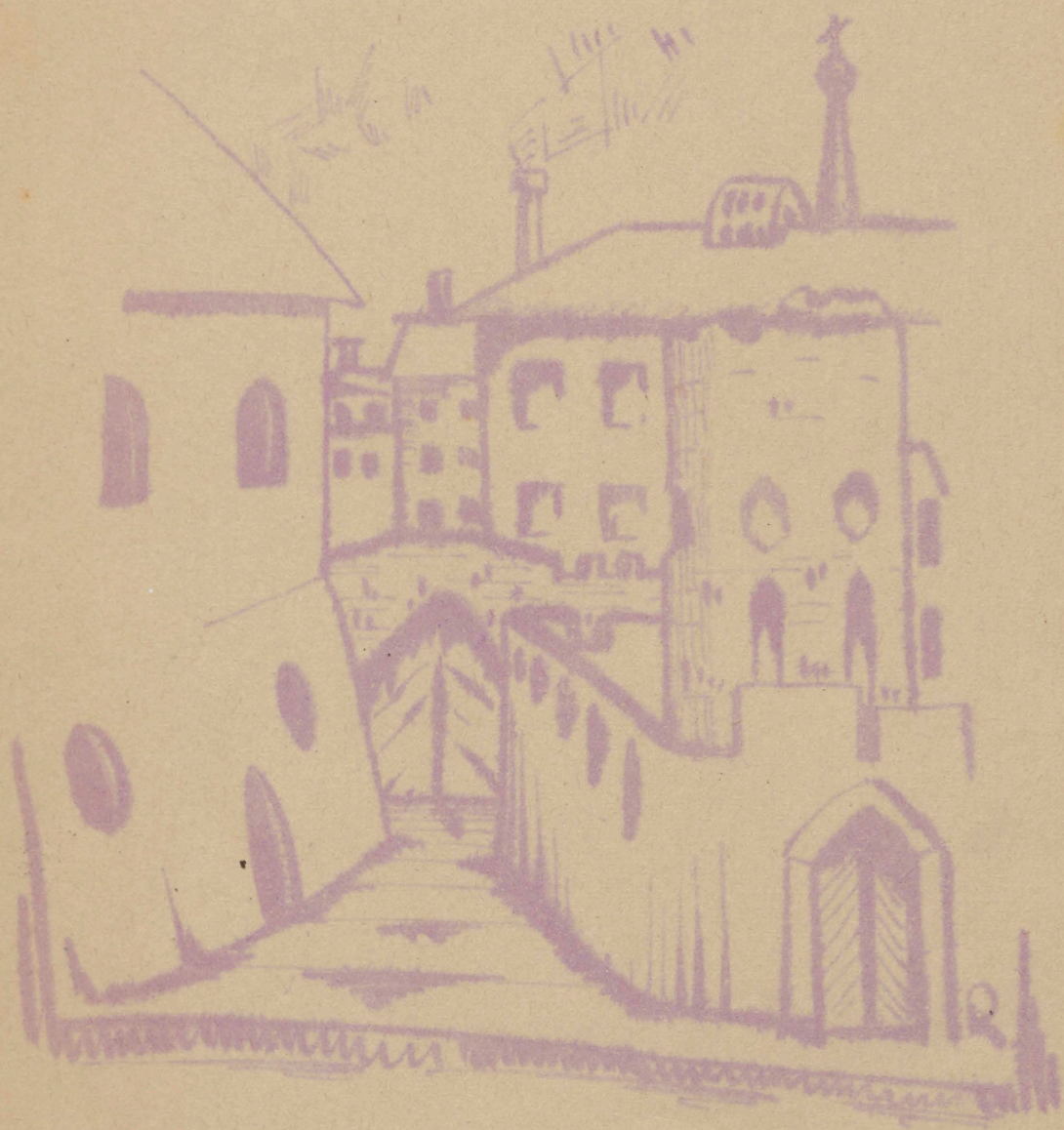
vaimuvabadus juhib me därke.

4. Me pääkohal karskustipp sinise
me silmaid kordusku.

Ei me umasta end, pardu teistele:

poems tulevit karskele rahvale!

Tolgu koos, het noorusku!

Kõrguste poole ja hoole.

Mägede varjat elu - varm
Lumised kõrgused kajavad!
Näe lõpeb mõnelgi tärn;
Kaljudele alla need saavad.

Sinna, kuhu ulatab valguse värin,
Kus kosmose pühade väravad.
Kust kajastub alla mõõkade tärn,
Mis kõrguste rahu vööd säravad.

Veel tundmata jumalate varju
Jätkab hülbinud rahutu.
Näeb lumiseid mägede harju,
Kuid alla rajab ta, hüljatu.

Ent ikka julgelt nad asuvad
teele kõrguste poole.
Ja uned kangalased kasvavad.
Elu annavad mägede hoole.

H a n s u.

